

ת"ד 10366/12/15 - מדינת ישראל נגד אוריין אוולין דמארי

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

ת"ד 10366-12-15 מדינת ישראל נ' דמארי

בפני כבוד השופטת ענת יהב-שופטת

המאשימה: מדינת ישראל

נגד

הנאשמת: אוריין אוולין דמארי

הכרעת דין

כללי

כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה, כי ביום 22/11/15 בסמוך לשעה 14:30 נהגה ברכבה בתל אביב ברח' השרון מכיוון צפון לדרום תוך שהתקרבה לצומת עם רח' השומרון (להלן: "הצומת").

הנאשמת נהגה בקלות ראש ובלא תשומת לב לדרך, כאשר נכנסה לצומת, לא צייתה להוראת תמרור 301 (תן זכות קדימה), המוצב בימין הדרך עם כיוון נסיעתה, לא נתנה זכות קדימה לרוכב האופנוע המעורב - מר ארנסט גבריאילוב (להלן: "הנהג המעורב"), וגרמה להתנגשות בין כלי הרכב.

כתוצאה מכך, נפל הנהג המעורב ונחבל בגופו, כמו כן ניזוק האופנוע.

אף על פי כן, הנאשמת עזבה את מקום התאונה והמשיכה בנסיעתה ללא שמסרה פרטים מזהים ולא דיווחה למשטרה על קרות התאונה.

במועד ההקראה ביום 15/3/16, כפרה הנאשמת במיוחס לה, באמצעות ב"כ, כאשר טענה שלא נהגה בקלות ראש, צייתה להוראת התמרור.

כפרה בהתנגשות בין כלי הרכב ובנזקים שנגרמו לכלי הרכב כתוצאה מהתנהגותה, ומשכך, הרי שלא היה עליה חובה

למסור את פרטיה או לדווח למשטרה.

במהלך הכפירה טענה, ששמעה "חריקת אופנוע שנופל", המשיכה בנהיגתה והמתינה ברמזור בהמשך נסיעתה לכיוון ימין מכיוון שאף אחד לא ניגש אליה, המשיכה בנסיעתה.

משכך, נקבע התיק לשמיעת הוכחות.

בפרשת התביעה:

העיד עד אחד - **מר ארנסט גבריאלוב** - הנהג המעורב.

והוגשו המסמכים:

תעודה רפואית של העד - **1/ת**

ובהסכמת הסנגור אף הוגשו:

שרטוט וסקיצה אשר נערכו על ידי הבוחן רס"ב ניסים חורי - **2/ת** ו- **3/ת**

הודעת נאשמת - **4/ת**

טופס יידוע - **5/ת**

תצלום אוויר של הצומת - **6/ת**

בפרשת ההגנה:

העידה הנאשמת לטובתה.

במהלך פרשת התביעה הוגשו 3 תמונות של הצומת **1/נ** - **3/נ**

הודעת ע"ת ארנסט גבריאלוב, לצורך השוואה - **4/נ**

ובמהלך פרשת ההגנה הוגשו 2 תמונות של צומת - **5/נ** - **7/נ**

גרסת התביעה:

מר **ארנסט גבריאלוב**, העיד **בחקירתו הראשית**, כי הינו עובד באגף שפ"ע בעיריית תל אביב בסיירת הירוקה, כשהתאונה קרתה היה בעבודתו במשמרת, כשבמהלכה יצא רכוב על אופנועו מתחנת המשטרה ברח' לוינסקי 97 פנה

ימינה לכיוון רח' הר ציון כשהוא משתלב עם רחוב השרון.

מעיד שנסע לכיוון רח' מנחם בגין בכביש שהינו דו סיטרי ודו נתיבי כשהוא נוהג בנתיב השמאלי שכן בנתיב הימני קיימת תחנת מוניות ואף תחנת אוטובוס. (בעמ' 2 ש' 15 - 20).

לפתע שמע קול חריקת בלמים של "גלגלים שמאיצים יותר מדי מהר... הסתכלתי במראה ולא ראיתי כלום, ואז אני מסתכל קדימה ורואה שמצד ימין שלי יוצא ניסאן גו'ק בצבע צהוב וישר נכנס לנתיב השמאלי, לנתיב שלי. לאחר מכן הרגשתי רעידה בכידון ונפלתי לצד שמאל" (בעמ' 2 ש' 20 - 23).

ובהמשך לשאלת התובעת אמר: "הוא נכנס לנתיב שלי ופגע בכנף, צמיג יכול להיות של האופנוע, וזה מה שהביא לרעידה ואיבוד השליטה והנפילה שלי" (בעמ' 3 ש' 1).

עוד העיד שהסתכל לכיוון הרכב הפוגע וראה דרך המראה של הרכב את הבחורה (הנאשמת) את דמותה, וצעק לעברה "מה את לא רואה" ועוד "מפגרת מטומטמת" (עמ' 3 ש' 1 - 9).

כשראה שהיא "לא הולכת לעצור" ולהחליף איתו פרטים אף על פי שראתה שנפל הוציא את המירס שלו ורשם את פרטי לוחית הרישוי ובהמשך אף התקרב לעברה על אופנועו כשהייתה ברמזור במרחק של כ-20-30 מטרים, היא ניצלה את התחלפות האור ברמזור לירוק, פנתה פניית פרסה וברחה "בשריקת גלגלים" (עמ' 3 ש' 10 - 16).

בהמשך לכך, ניגש לתחנת המטרה והגיש תלונה ואף פנה לקבלת טיפול רפואי שכן קיבל מכה ברגל ימין - (מהכידון) בראש - (מהקסדה) ובאיזור הגב התחתון (עמ' 3 ש' 20 - 22).

בתעודה הרפואית אשר הוגשה - ת/1 מתואר כי "לדברי החולה: נחבל בראש, גב תחתון ושוק ימין".

הממצאים העלו: "המטומה קטנה בקדמת טיביה שוק ימין".

בחקירתו הנגדית העיד, כי לא יכול היה להציג מסמכים לגבי הנזק שנגרם לאופנוע, ואמר שהמשיך לנהוג על האופנוע, גם אם יש תקלה מסויימת, הוא עדיין "בטיחותי" (עמ' 4 ש' 9 - 10).

לטענתו היה שפשוף באיזור הכנף - גלגל ואף היה צורך לתקן את ידית הבלימה שהתעקמה ואת הכידון והמראה (עמ' 4 ש' 5 - 6 ו- 13 - 18).

כשהסגור מעמת אותו עם תלונתו נ/4, שם דובר על נזק, "שפשוף קל בצד שמאל ובמראה", אומר שהחוקר רשם

מה שרשם אבל הוא אמר מה שהיה (עמ' 4 ש' 20-23).

מאשר את שאמר בחקירתו **נ/4** ששדה הראייה שלו היה פתוח, ומוסיף בעדותו בבית המשפט, "**אם אני לא טועה היה גם אוטובוס מצד ימין מאחורי**" (בעמ' 5 ש' 5 - 6).

כמו כן, משרטט את מקום נפילתו ב - **X** על גבי תמונה **נ/2** ואף את מקום האוטובוס שחנה.

מסביר שלא ציין את עובדת היות האוטובוס במקום בחקירתו **נ/4**, כי בבית המשפט מספר את האירוע באריכות לשאלות שנשאל.

העד אף מוסיף ומבהיר כי שאלת החוקר בנושא שדה הראייה, התייחסה לכיוון קדימה ממנו ולא מאחוריו ולכן לא הזכיר את האוטובוס שהיה במקום מאחוריו. (עמ' 9 ש' 20).

מדגיש שלא ראה את עצירתו של רכב הנאשמת אלא "**רק ראיתי שהוא יוצא משם ונכנס לנתיב שלי, כאשר אני שומע רעש של הצמיגים**" (עמ' 9 ש' 28-29).

וממשיך ומסביר, שכששמע את חריקת הבלמים קודם הסתכל במראה האחורית, "**עדיין המשכתי לנסוע, הרמתי מבט יש לי שדה ראייה, ראיתי את הניסן נכנסת לי לנתיב**" (בעמ' 10 ש' 5 - 9).

לשאלת בית המשפט ענה שכשראה לראשונה את הניסאן היה "**באמצע הצומת לערך**" (בעמ' 10 ש' 23 - 25).

הסביר שלא לקח את פרטי האנשים שעזרו לו במקום כי רצה להספיק ולתפוס את הנהגת ולקחת את פרטיה.

שולל את טענת הסנגור כי הרכב לא פגע בו ובעצם מהבהלה של רעש חריקת הבלמים לחץ על הברקס וכתוצאה מן הבלימה האוטומטית נפל, ללא שקרתה כל תאונה. (בעמ' 11 + עמ' 12).

בסופו של דבר מתאר העד את הפגיעה כ"**סוג של הצלפה**" ואף על פי שלא ראה את הפגיעה ברכבה של הנאשמת משער שפגעה בו בחלקה האחורי שמאלי, כשכמעט סיימה את הפנייה (בעמ' 14 ש' 15 - 21).

גרסת ההגנה:

בחקירתה הראשית - העידה הנאשמת, שחזרה לביתה מיום עבודה דרך רחוב השרון לכיוון רחוב השומרון, כשבצומת

עם כיוון נסיעתה, מוצב תמרור תן זכות קדימה, לכן, עצרה את מכוניתה למשך מס' דקות ורק לאחר שאוטובוס אשר עצר בתחנה והנהן לה בראשו, פנתה ימינה כשפתאום שמעה "**בום שמשו נפל, משו חזק**", מיד לאחר מכן סיימה את הפנייה, וכשרצתה "**לפנות לנתיב השמאלי לגלוש**", ראתה אופנוע נשען על שטח ההפרדה הבנוי ואדם עומד ומקלל אותה.

בעקבות כך עצרה את מכוניתה 2 דקות "**המומה מהקללות**" (בעמ' 18 ש' 9 - 17), רק לאחר מכן המשיכה לכיוון הרמזור וגם שם נעמדה מס' דקות, אמרה שפחדה לרדת מהרכב בעקבות התנהגותו של הנהג.

כשהתחלף האור לירוק התכוונה לפנות פרסה ולחנות ממול על מנת לראות מה רצונו של אותו אדם, אך ראתה "**שאין אופנוע ואין לי מה לחכות**" (עמ' 18 ש' 17 - 23).

מסבירה שעשתה פרסה כדי להבין למה הבן אדם מקלל אותה ותוקף אותה בצורה שכזו כי תאונה לא הייתה (בעמ' 18 ש' 25 - 26).

אומרת שרוכב האופנוע היה "**במרחק רב ממני**" ולכן לא הייתה פגיעה או תאונה (בעמ' 18 ש' 30 - 31).

מציינת על גבי **נ/7** את מקום עמידת האוטובוס, דבר אשר גרם לחסימת שדה הראייה שלה (בעמ' 19 ש' 16 - 17).

בחקירתה הנגדית, אומרת שראתה את האופנוע בפעם הראשונה לאחר שהשלימה את "**הנתיב השמאלי**" (בעמ' 19 + 20 ש' 1 + 2). עדין אומרת שיכולה הייתה לשמוע את הקללות ואף את תוכן. (בעמ' 20 ש' 6 - 12).

מסבירה שכששמעה את ה"**בום**" הייתה בדיוק בין להחליף בין הנתיב הימני לשמאלי (בעמ' 20 ש' 26), לא מסכימה שבעת שביצעה את הפנייה ימינה פגעה ברוכב האופנוע וזאת לאור העובדה שכאשר הסתכלה במראה, לטענתה הוא כבר עמד על רגליו ליד האופנוע (בעמ' 21 ש' 6 - 12).

דין והכרעה:

הצדדים מסכימים ביניהם לגבי העובדות שלהלן:

1. לנאשמת בכוון נסיעתה ברחוב השרון מוצב תמרור **תן זכות קדימה** לתנועה החוצה.

כך אף עולה מהסקיצה שערך הבוחן במקום **ת/2 ו- ת/3**.

2. רוכב האופנוע - המעורב, נעמד ומיד ובסמוך החל צועק לעברה ואף לקלל אותה וזאת תוך

שהנאשמת משלימה את הפניה ימינה וחולפת אותו.

הצדדים חלוקים ביניהם בשתי נקודות מרכזיות:

1. הנאשמת טוענת שלא פגעה באופנוע של הרוכב, וכי כשחלפה והתיישרה בנתיב השמאלי של רחוב השומרון, כבר ראתה את הרוכב עומד על רגליו כשהאופנוע שעון על גבי שטח ההפרדה, בניגוד לדברי המעורב - שטוען שפגעה באופנוע וגרמה לאירוע ולנפילתו.
2. הנאשמת טוענת שלאחר האירוע פנתה פניית פרסה על מנת להבין מה רצה ממנה רוכב האופנוע שקילל אותה קודם לכן, אך הוא לא היה כבר במקום ואילו המאשימה טוענת שהנאשמת עזבה את המקום מבלי להמתין ולמסור את פרטיה.

האם מדובר באירוע תאונתי ומי האחראי?

הנאשמת מודה בפה מלא כי מדובר ברחוב שמצד ימין "יש לו תמרור האט ותן זכות קדימה" (ת/4 עמ' 2 ש' 2), כמו כן כי בעקבות כך אף נעצרה מספר דקות בצומת על מנת לוודא שאין כלי רכב החוצים, ורק לאחר שקיבלה אישור מנהג האוטובוס שעצר משמאל לצומת (בתחנה) נכנסה לתוך הצומת ופנתה ימינה, כשלפתע שמעה קול חזק "בום שמשו נפל, משהו חזק" (עמ' 18 ש' 12) ובהשוואה ל-ת/4 אמרה "אחרי כמה שניות אני שומעת חריקה אחרי, משמאלי" (בעמ' 2 ש' 6-7).

עוד מוסיפה ומציינת שלאחר שהשלימה את הסיבוב ראתה אדם עומד כשהאופנוע שלו כבר שעון על שטח הפרדה בנוי והוא מקלל אותה קללות נמרצות ואף יכולה הייתה להבחין כי מקלל אותה ואף הבינה את תוכן הקללות.

בת/4 שהוגש, התיאור הוא אחר "אני רואה במראה איזה מאה מטר אחרי מישהו הפיל את האופנוע ומקלל אותי" (בעמ' 2 ש' 7-8). דהיינו, ראתה את הנפילה של האופנוע ולא כאשר הוא שעון על אי התנועה אשר בנוי.

מכאן, שהנאשמת הייתה חייבת להבין שכניסתה לתוך הצומת היא זו אשר גרמה לאותה חריקה ונפילה של רוכב האופנוע, ואם לא הבינה זאת מיד, הרי שהקללות והכעס שהיו מופנים אליה בוודאות, (כך העידה), היו צריכים לגרום לה להבין כי יש בפעולתה שביצעה זה עתה על הכביש עילה לכך, והיא כניסתה לתוך הצומת.

לענין אותה "זכות" אשר ניתנה לה על ידי נהג האוטובוס, הרי שהעובדה שנהג האוטובוס אישר לה להיכנס לפניו לצומת, אין בה אלא מה שנתן, והיה על הנאשמת, כמי שהתמרור מוצב עם כיוון נסיעתה לוודא ולדאוג שאף בנתיב פנימי יותר, המוסתר מעיניה על ידי אותו אוטובוס - אין כלי רכב החוצים ואשר להם זכות הקדימה בתוך הצומת.

בנקודה זו, יש לצטט את התייחסויותיה של הנאשמת בת/4 בעמ' 2 ש' 8-9 "האוטובוס שעצר לי היה בנתיב הימני עומד, ככה שגם אם היה רוכב הקטנוע לא הייתי רואה אותו."

ובהמשך, בש' 31-32 לשאלת החוקר- האם היה לה שדה ראייה פתוח? ענתה: "לי האוטובוס הסתיר, לא יכולתי לראות את רוכב הקטנוע גם אם הייתי רוצה. הוא בא במהירות גבוהה, אם היה בא במהירות נורמאלית היה יכול לעצור בזמן ולא להפיל את האופנוע".

ובחקירתה הנגדית בבית המשפט, עונה כי הפעם הראשונה שראתה את רוכב הקטנוע היה כשהשלימה את הנתיב השמאלי, אז ראתה אותו מהמראה (עמ' 19 ש' 31-32).

מכאן, שהנאשמת לא מילאה אחר החובה המוטלת עליה על פי החוק והיה עליה להמשיך ולגלוש לעבר הצומת עד אשר שדה הראייה שלה יפתח, באופן שתוכל לראות את כלי הרכב הנוסעים בנתיב השמאלי הנחבא מהעין, שכן האוטובוס הסתיר לה את שדה הראייה והיא אף הייתה מודעת לכך כפי שציינה זאת בפה מלא, במודגש ובמפגיע בחקירתה במשטרה, ובלשון רפה- בבית המשפט.

העובדה שנהג זה נתן לה את האפשרות להיכנס לצומת לא מוציאה אותה ידי אותה החובה שהוטלה עליה בחוק - והעובדה כי ארעה תאונה.

בנוסף, ניתן לראות בתשובתה בחקירה בת/4 כי טוענת שרוכב האופנוע נסע מהר, בעניין זה- לא ברור כיצד יכולה הייתה להניח או לנחש מה מהירותו לולא ראתה אותו.

כמובן שעניין זה מתווסף לסתירות שצויינו לעיל.

מכאן אני קובעת כי התנהגותה של הנאשמת עובר לתאונה היא זו אשר גרמה לנפילתו של המעורב.

לעניין המגע בין כלי הרכב:

מר ארנסט גבריאילוב, ע"ת 1, העיד בחקירתו הראשית כי רכב הנאשמת השמיע חריקה ואז הגיע מצד ימין שלו "וישר נכנס לנתיב השמאל, לנתיב שלי. לאחר מכן הרגשתי רעידה בכידון ונפלתי לצד שמאלה" (עמ' 2 ש' 22-23). בהמשך הסביר "נכנס לנתיב שלו ופגע בכנף, צמיד יכול להיות של האופנוע וזה מה שהביא לרעידה ואיבוד השליטה והנפילה שלי" (בעמ' 3 ש' 1-2).

בחקירתו הנגדית:הסגור ניסה להוכיח כי לא היה כל מגע בין רכב הנאשמת לאופנוע ואף ניסה להצביע על כך שיתכן שהעד נפל כתוצאה מהבלימה הפתאומית (בעמ' 11 ש' 15-18).

כמו כן, הסנגור מפנה בסיכומיו לשינויים בתשובותיו של העד לעניין מה ארע בדיוק עובר לנפילתו כשהוא מציג את השינויים בתשובותיו של העד.

לעניין זה אף הפנה לעדותו של העד במשטרה **נ/4**, שם נאמר (בעמ' 1 ש' 5-7) **"הנהג של הרכב פנה ימינה ישר לנתיב השמאלי עליו נהגתי ופגע בי עם החלק האחורי השמאלי בגלגל הקדמי של האופנוע. נפילתי על צד שמאל"**.

כאן יאמר כי, תאונת דרכים יכולה להתרחש אף אם אין מגע פיזי בין שני כלי הרכב, ודי אם בעקבות התנהגות הנאשמת תוך כדי נהיגתה ותוך קיפוח זכותו של העד גרמה לו לבהלה ולתגובה אשר גרמה לו לאותה הנפילה, דהיינו יש צורך כי יהיה קשר סיבתי בין אותה התנהגות של הנהג לבין תוצאת האירוע.

לעניין זה, ראה **ת.ד. 13-08-239 מד"י נ' שבירו**, שם נקבע על ידי כב' הש' רועי פרי:

"מקובלת עלי קביעת הבוחן, שלא היה מגע בין אופנועו של הנאשם לבין אופנועו של הרוכב המעורב....יחד עם זאת, נהיגתו הרשלנית של הנאשם, עת נכנס לצומת בחסות האור האדום, היא אשר הובילה לנפילתו של הרוכב המעורב".

ואף מגע שכזה לא נדרש על פי חוק הפל"ד שהרי סעיף 1 המגדיר מהי תאונת דרכים קובע: **"מאורע שבו נגרם לאדם נזק גוף ערב שימוש ברכב מנועי למטרות תחבורה"** ובהקשר זה ראה פסיקה ע"א (מחוזי ת"א) **1268/96 אליהו חברה לביטוח בעמ' נ' מד"י**.

כמובן שנדרש קשר סיבתי בין אותו אירוע לפגיעה וכפי שקבעתי בהקשר זה קיים גם קיים קשר שכזה.

אולם, עדיין, איני רואה לקבוע כך, שכן על פי עדותו של העד, כבר במשטרה (**בנ/4**) מיד ובסמוך לקרות התאונה, ואף בעדותו בבית המשפט חזר על הדברים ואמר כי הייתה פגיעה ברכב אולם באופן של **"הצלפה"**, דהיינו תוך כדי פנייתו של הנאשמת לתוך הנתיב שבו נהג ופגיעה בכידון- גלגל אופנועו.

המדובר בסוג של פגיעה- נגיעה, אשר גרמה לאיבוד השליטה ונפילתו.

תיאור זה אף עולה בקנה אחד עם הנזק המזערי עליו דיווח במשטרה, על העדר הנזק ברכב הנאשמת, כפי שדיווחה, ואף עם החבלות הקלות של הנהג המעורב.

בנושא נהיגתה הרשלנית של הנאשמת אשר יש בה משום קשר סיבתי ישיר לקרות האירוע, יש להפנות לדבריה בחקירתה **ת/1**, שם תיארה את נהיגתה :

"השלמתי את הסיבוב.... לנתיב השמאלי" (בעמ' 2 ש' 3) ולשאלת החוקר: "למה פנית ימינה לנתיב השמאלי, את לא יודעת שכשפונים ימינה פונים לנתיב הימני ביותר?" עונה "כן, אבל רציתי לפנות בצומת שמאלה, לא הייתה לי ברירה" (בעמ' 2 ש' 20-21).

מכאן, שמיד בחקירתה ובסמוך לאירוע, הבהירה כי אף על פי שהאוטובוס הסתיר לה את שדה הראייה של הנוסעים בנתיב השמאלי של הכביש החוצה ואף על פי שידעה שצריכה לפנות לנתיב הימני (שאז לא הייתה פוגעת או חוסמת את הנתיב ומייצרת הכשלה), ביכרה את נוחותה ופנתה מיד לנתיב השמאלי ובניגוד לכללי התנועה אשר ידועים לה.

אמנם, בעדותה בבית המשפט שינתה עדות זאת, ואמרה בחקירתה הראשית: **"לאחר שסיימתי את הפנייה ימינה באתי לפנות לנתיב השמאלי, לגלוש"** (בעמ' 18 לפרוטוקול ש' 13-14).

ובחקירתה הנגדית אמרה: **"הייתי בדיוק בין להחליף בין הנתיב הימני לשמאלי"** (בעמ' 20 לפרוטוקול ש' 26). אולם, עד התביעה מתייחס לכך בעדותו ואומר: **"ויצא מצב שהג'וק יצא מיד לכיוון שלי, לנתיב שמאל ולא לנתיב הימני ואז השתלב לנתיב שמאל כפי שמלמדים בתיאוריה"** (עמ' 5 ש' 9-10).

מכל המקובץ נראה לי כי דווקא שינויים אלו בגרסתה שהינם מהותיים לתיאור ביצוע העבירה יש בהם כדי לחזק את גרסת המאשימה ולשפוך אור על עדות העד.

לו דאגה הנאשמת כי שדה הראייה יתגלה לעיניה, אם על ידי שהייתה מחכה לנסיעת האוטובוס ואם על ידי גלישה, או אם הייתה משתלבת לנתיב הימני ולא פונה באופן מידי לנתיב השמאלי, כי אז האירוע התאונתי היה נמנע. (לעניין שדה הראייה ראה ת/2 ו- ת/3 אשר הוגשו בהסכמה).

אינני יכולה לקבל את ניסיונות ההגנה לקבוע כי הנפילה של העד הייתה כתוצאה מבהלה שאינה קשורה להתנהגות הנאשמת ונהיגתה וכפי שקבעתי לעיל יש קשר סיבתי ישיר והדוק בין כך ובין נפילתו וקרות התאונה כפי שתוארה על ידיו.

העובדה שהעד יכול היה להמשיך ולנהוג על גבי האופנוע כשנסע ממקום התאונה לתחנת המשטרה להגשת תלונה, אינה מעלה ואינה מורידה מאותה הקביעה בדבר האחריות לתאונה ואין בה כדי להפחית מהנזק שנגרם לאופנוע. נהפוך הוא, תיאור הפגיעה באופן של נגיעת רכבה של הנאשמת בכידון- גלגל האופנוע יש בה כדי להסביר הן את התערעורת יציבותו, הנפילה, ועובדת התוצאות הקלות של התאונה, הן למעורב והן לאופנוע.

בנוסף, העובדה שמיד ובסמוך לקרות התאונה פנה העד לתחנת המשטרה על מנת להגיש תלונה, יש בה כדי לבסס את אמיתות התלונה.

תקנה 144(א) (1)+(3) עבירות בדבר אי עצירת הרכב ומסירת הפרטים:

וזו לשון התקנה:

"נהג רכב המעורב בתאונה שכתוצאה ממנה נגדם או נפגע, יפעל לפי הוראות אלה:

(1) יעצור מיד את הרכב במקום התאונה או קרוב אליו ככל האפשר ולא יזיזו ממקומו.. או אם שוטר הרשה את הדבר"

.

(3) ימסור לשוטר, או לאדם שנפגע או לנהג רכב אחר המעורב באותה תאונה.. את שמו ומענו, את מספר רישיון הנהיגה ומספר הרישום של הרכב.."

מלשון תקנה 144 למדים כי מדובר בעבירה המחייבת הוכחת יסוד נפשי של מחשבה פלילית לפי סעיף 19 לחוק העונשין.

כמו כן, לפי סעיף 20 לחוק מורה ש"מודעות לטיב המעשה, לקיום הנסיבות ולאפשרות הגרימה לתוצאות המעשה, הנמנים עם פרטי העבירה".

תקנה 144 לתקנות התעבורה, מנוסחת בלשון "נפגע" ולא "חבלה", כך שהמחוקק נתכוון ליתן מונח רחב למילה נפגע, זאת אומרת גם כאשר לא נתגלו סימנים כלשהם אצל הנפגע בתאונה, גם אם לא מדובר בחבלה של ממש עדיין על המעורב חלות אותן החובות.

ובהמשך לכך, הרי שבסעיף 20 (ג) לחוק העונשין נרשם: "רואים אדם שחשד בדבר טיב ההתנהגות או בדבר אפשרות קיום הנסיבות כמי שהיה מודע להן, אם נמנע מלבררן".

ושב יודגש, כי "מעורבות" בתאונה אשר מטילה את אותן החובות, אינה קשורה ב"אשם" כלשהו.

המטרה של התקנה היא קביעת נסיבות אירוע התאונה, זיהוי המעורבים, והושטת עזרה במהירות.

האם הייתה הנאשמת צריכה להבין כי היא מעורבת בתאונה והיה עליה להמתין במקום ולמסור את פרטיה לעד?

לאור הממצאים שנקבעו לעיל ואשר הם מבוססים הן על השכל הישר של כל נהג סביר, אך בעיקר לאור דבריה של הנאשמת אשר יש בהם יותר מאשר הודאה בדבר אותה מעורבות, ואפילו חשבה שאין הצדק עם העד, הרי שחובה היה עליה לעצור באופן מיידי ולמסור את פרטיה.

העובדה שמיד עם השלמת פנייתה ראתה ושמעה את העד, רוכב האופנוע, והבינה שהוא צועק לעברה ומקלל, מיד לאחר שמית אותו ה"בום החזק" אותו שמעה, יש להניח, שידעה והבינה שלפחות לאותו רוכב יש טענות כלפיה.

וראה **בת"ד 12826/05 מד"י נ' יפת תלמה**, שם קבע כב' השופט נהרי, כי ברגע שהנאשמת הודתה ששמעה "מכה חזקה" היה עליה לפעול כמצוות תקנה 144, ונהג אינו יכול לעשות דין לעצמו ולקבוע על פי פרשנות סובייקטיבית על בסיס חוש השמיעה שלו כי המכה איננה "פגיעה".

אומרת הנאשמת כי פחדה מן המעורב לאור התנהגותו, אולם, לא נראה לי שיש לקבל תשובה זו, שכן מיד לאחר מכן מעידה שפנתה פניית פרסה על מנת להמתין לו ולברר מה רצונו ממנה, אבל בעיקר לא פנתה לתחנת המשטרה ודיווחה על האירוע.

אף בעניין זה אני מקבלת את גירסת העד אשר טוען שנעזר במס' אנשים על מנת להתרומם ומיד כשהבין שהנאשמת ממשיכה בנהיגתה רשם את מס' רכבה במירס שהיה בחזקתו, במטרה שיוכל להתחקות אחריה, ואכן כן עשה.

גם בנקודה זו הנאשמת סותרת עצמה ונותנת מספר גירסאות שונות, כאשר **בת/4** מעידה לשאלת החוקר מדוע לא עצרה- **"לא יכלתי לעצור, כי הייתי חוסמת את התנועה, חיכיתי ברמזור באור אדום, הוא לא בא, אמרתי אני יעשה פרסה ברמזור באור אדום... וכך עשיתי, רוכב הקטנוע נעלם מהמקום"** (בעמ' 2 ש' 10 - 12).

ובהמשך, כאשר החוקר מעמת אותה עם עדותו של רוכב האופנוע שעשתה פרסה ברמזור ואילו היא לא עצרה, אלא ברחה מן המקום עונה: **"לא עצרתי כי לא ראיתי את הבן אדם עם האופנוע, וחוף מזה היו 4 דקות ברמזור שעמדתי, למה הוא לא ניגש אלי וחיכה שאני לא יעבור את הרמזור?"** (בעמ' 2 ש' 13 - 16).

ומיד בהמשך כשהחוקר מבהיר לנאשמת שאם היא מעורבת בתאונה היא אמורה לעצור מייד ולמסור את פרטיה ואין צורך לרדוף אחריה עונה: **"אני לא חשבתי שיש לי תאונה איתו, כי הוא היה רחוק ממני כמאה מטר מאחורי"** (בעמ' 2 ש' 17 - 19).

מכאן ניתן לראות שפעם אחת עונה שהתכוונה לעצור וביצעה פניית פרסה, לאחר מכן, טוענת שלא עצרה כי לא ראתה ולאחר מכן מסבירה שלא עצרה כי אין לה כל קשר לאותה הנפילה. הנה כי כן, אין תשובה אחת ברורה ובכל פעם הנאשמת נותנת תשובה אחרת שיש בה כדי לעבור את המשוכה הנוכחית של שאלות המופנות אליה אף על פי שהן לא עומדות בהגיון ועם השכל הישר לגבי התשובה שקדמה לה.

כמובן שלכך יש להוסיף את התשובות בעדותה בבית המשפט תשובות שונות וחדשות:

כגון: שנעצרה עם רכבה מיד עם סיום הפנייה **"2 דקות המומה מהקללות"** (בעמ' 18 ש' 16), אח"כ טוענת **"אני גם פחדתי לרדת, אמרתי אולי בן אדם אלים אם הוא מקלל ככה"** (בש' 18 - 19), ובהמשך חוזרת וטוענת שביצעה

פניית פרסה אך המעורב כבר לא היה.

גם בעניין זה אין לי אלא לקבוע כי אני מעדיפה את גירסתו של עד התביעה שהיה אמין עלי, מסר גרסה הגיונית, קוהרנטית, מובנית שיש בה יסודות על מנת לתמוך אותה ואף נתמכים בזיקה לעדות הנאשמת (בעובדות המוסכמות).

אל מול עדותה של הנאשמת, המשתנה, המתחלפת, שאין בה הגיון ורצף, כאשר תחילתה בהתנהגותה הרשלנית וסופה בעזיבתה את המקום וניסיון למלט עצמה מן המקום, מבלי לתת את פרטיה.

לסיכום:

לאור כל המקובץ לעיל אני קובעת כי התביעה עמדה בנטל ההוכחה המוטל על כתפיה לעניין העבירות המיוחסות לנאשמת ואני מרשיעה אותה בעבירות אלו.

ניתנה היום, 17 נובמבר 2016, במעמד הצדדים.

קלדניות: בתיה אשכנזי וציפורה דוידי